

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Tome Frankičem ve věci žalobce: [REDACTED] D [REDACTED] K [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] zastoupeného Mgr. Petr Švadlena, advokát, se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o zaplacení nemajetkové újmy ve výši 350 000,- Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku 19.500,- Kč spolu s
10,75 % úrokem z prodlení ročně od 7.9.2008 do 31.12.2008 z částky 19.500,- Kč,
9,25 % úrokem z prodlení ročně od 1.1.2009 do 30.6.2009 z částky 19.500,- Kč,
8,5 % úrokem z prodlení ročně od 1.7.2009 do 24.11.2009 z částky 19.500,- Kč,
a dále od 25.11.2009 do zaplacení z částky 19.500,- Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši, která odpovídá v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení v procentech součtu čísla 7 a výši limitní sazby pro dvoutýdenní repo operaci ČNB platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí,
- II. Žaloba s návrhem, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci zákonný úrok z prodlení z částky 19.500,- Kč za období od 14.3.2008 do 6.9.2008 se zamítá.
- III. Žaloba s návrhem, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci 330.500,- Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky za období od 14.3.2008 do zaplacení, se zamítá.

- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19.350,- Kč, k rukám Mgr. Petra Švadleny, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou podanou dne 14.3.2008 domáhá po žalované zaplacení částky 350 000,- Kč spolu s příslušenstvím, jakožto náhrady nemajetkové újmy způsobené mu trestním stíháním, které bylo proti žalobci vedeno a které skončilo zprošťujícím rozsudkem. Žalobce v žalobě tvrdí, že proti němu bylo usnesením Policie ČR ze dne 31.7.2002 zahájeno trestní stíhání, kdy byl obviněn ze spáchání pokračujícího trestného činu podvodu spáchaného formou spolupachatelství, jehož se měl dopustit jako člen statutárního orgánu [REDAKCE] provozovna [REDAKCE] v období od června 2000 do prosince 2000. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 8.8.2002 stížnost, která byla usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství ze dne 22.8.2002 zamítnuta. Žalobce podal dne 12.9.2005 návrh na zastavení trestního stíhání a tento návrh byl opětovně podán dne 21.8.2006. Usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství ze dne 9.8.2006 bylo trestní stíhání žalobce zastaveno v části ohraničené způsobením škody poškozeným ve výši 7 566 443,72 Kč. Dne 10.8.2006 byla na žalobce podána obžaloba ke Krajskému soudu v Hradci Králové pro trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1 a 4 tr. z. spáchaného ve spolupachatelství s tím, že měl tímto trestným činem způsobit škodu v celkové výši nejméně 10 280 246,80 Kč. Dne 16.2.2007 vydal Krajský soud v Hradci Králové pod čj. [REDAKCE] rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby v plném rozsahu, neboť skutek, pro který byl stíhán, není trestným činem. Rozsudek Krajského soudu nabyt právní moci dne 17.9.2007, poté, co bylo usnesením Vrchního soudu v Praze, [REDAKCE] zamítnuto odvolání státní zástupkyně do zprošťujícího rozsudku.

Trestní stíhání trvalo od 31.7.2002 do 17.9.2007, tedy více než 5 let. Takovouto dobu trestního stíhání nelze v žádném případě považovat za přiměřenou a akceptovatelnou. Délka stíhání nebyla zapříčiněna chováním žalobce ani spoluobviněného [REDAKCE] H [REDAKCE] a je výsledkem zbytečných průtahů a nesprávných rozhodnutí orgánů činných v trestních řízeních, zejména státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, a to v přípravném řízení. Žalobce k průtahům řízení nijak nepřispěl, na výzvy orgánů činných v trestním řízení reagoval včas a poskytoval potřebnou součinnost. Taktéž opravné prostředky podával včas a řádně. K podání obžaloby došlo až dne 9.8.2006, tedy po 4 letech trestního stíhání, přičemž období od září 2002 do prosince 2004 bylo policejním orgánem učiněno pouze pár úkonů ve věci. Dle názoru žalobce trestní věc, pro niž se řízení vedlo, nebyla věcí složitou ani po stránce skutkové ani po stránce důkazní.

Pochybení Krajské státní zástupkyně žalobce spatřuje v tom, že přesto, že ze znaleckého posudku ing. Michálka údajně vyplývalo, že skutek není trestným činem, že nebyla naplněna skutková podstata trestného činu podvodu a žalobce nemohl jednat úmyslně ve vztahu k uvedení jiné osoby v omyl, využít něčího omylu či sebe nebo jiného obohatit, tak i přesto státní zástupkyně trestní stíhání žalobce nezastavila a podala obžalobu. Dále je státní zástupkyní vytýkáno, že přestože v průběhu důkazního řízení v rámci hlavního líčení vyplynulo, že se žalobce žádného trestného činu nedopustil a posléze byl rozsudkem obžaloby zproštěn, podala proti osvobozujícímu rozsudku odvolání. Toto údajné pochybení státní zástupkyně má pak být konstatováno i v odůvodnění usnesení Vrchního soudu.

Shora uvedeným trestním stíháním, které bylo zahájeno nezákonným rozhodnutím, orgány činné v trestním řízení postupovaly nesprávně a poškozený jím byl ve značné míře dotčen na dobré pověsti a cti, a to jak osobní, tak profesní. Uvedené obvinění z takto závažného trestného činu, následný postup orgánů činných v trestním řízení, celková délka řízení pak vzhledem ke svému charakteru, intenzitě, rozsahu, trvání a šíři ohlasu vedlo ke vzniku nemajetkové újmy, která se projevila ve společenském a profesním postavení a uplatnění žalobce ve společnosti. Trestním stíháním bylo porušeno právo žalobce na soukromí a právo na rodinný život, byly nenávratně porušeny sociální, morální, citové a kulturní vztahy poškozeného, vytvořené v rámci soukromého a rodinného života žalobce. V důsledku nejistoty způsobené trestním stíháním prohloubené navíc délkou stíhání byli žalobce a jeho manželka nuceni opustit od rozhodnutí zplodit další dítě, žalobce byl výrazným způsobem omezen o možnosti rozvíjet a prohlubovat vztah s blízkými lidskými bytostmi, zejména v citové oblasti, tedy rozvíjet a naplňovat tímto svou vlastní osobnost, jakožto individuality sestávající z jednotlivých nehmotných hodnot, atributů, statků a projevů své osoby tvořící celistvost osobnost poškozeného v její fyzické, morální, duševní a duchovní hodnotě.

Podáním ze dne 4.11.2009 žalobce doplnil, že nárok na přiměřené zadostiučinění v penězích dle ust. § 31a zákona č. 82/1998 vzniká i osobě, které byla nemajetková újma způsobena nezákonným rozhodnutím vydaným přede dnem 27.4.2006, kdy nabyta účinností novela č. 160/2006 Sb., jež ustanovení § 31a do zákona o odpovědnosti státu začlenila. Uvedené má být zcela zřejmé již z charakteru nemateriální újmy jako takové a jejího pojetí v právním řádu. Bez ohledu na to, kdy bylo vydáno rozhodnutí, tj. v daném případě usnesení Policie ze dne 31.7.2002, jež bylo posléze shledáno jako nezákonné, byla v důsledku tohoto nezákonného rozhodnutí způsobena žalobci újma, jež se bude v nehmotné, duchovní a duševní sféře žalobce projevovat po celý zbytek jeho života. Dle názoru žalobce ke vzniku nemajetkové újmy dochází s účinkem *ex tunc* od vydání nezákonného rozhodnutí, neboť od tohoto okamžiku se újma projevuje, nicméně až na základě právní moci rozhodnutí deklarujícího nezákonnost rozhodnutí, jež je důsledkem vzniku nemajetkové újmy. Tímto deklarujícím rozhodnutím je v daném případě zprošťující rozsudek, který nabyl právní moci dne 17.9.2007. Vzhledem k tomu, že zprošťující rozsudek nabyl právní moci až po nabytí účinností novely č. 160/2006, došlo ke vzniku nemajetkové újmy až za účinností zákona o odpovědnosti státu ve znění zákona č. 160/2006, tedy za účinností ustanovení umožňujícího odškodnit nemajetkovou újmu. Žalobce poukázal na náleží Ústavního soudu II.ÚS 1191/08 ze dne 14.4.2009 s tím, že podle tohoto rozhodnutí je možné uplatnit v řízení zahájeném po účinnosti novely č. 160/2006 Sb. i nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí vzniklou před účinností zákona č. 160/2006 Sb., přičemž soud je povinen o takto uplatněném nároku rozhodovat v intencích zák. č. 82/1998.

Žalovaná žalobou uplatněný nárok neuznává a navrhlá zamítnutí žaloby. Učinila nesporným, že žalobce uplatnil nárok u žalované dne 6.3.2008, přičemž žádosti nebylo po mimosoudním projednání vyhověno. Dále učinila nesporným, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16.2.2007, čj. [REDAKCE] zproštěn obžaloby, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 17.9.2007. Žalovaná za dostatečnou formu zadostiučinění v daném případě považuje omluvu, kterou žalobci vyjádřila v jejím stanovisku ze dne 13.5.2009 a za určitou formu zadostiučinění v morální rovině lze považovat také samotný zprošťující rozsudek.

Z provedených důkazů má soud za prokázány následující:

pokud jde o předmětné trestní stíhání:

Usnesením Policie ČR ze dne 31.7.2002, čj. [redacted] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro pokračující trestný čin podvodu spáchaný formou spolupachatelství dle § 89 odst. 3 tr. z. k § 250 odst. 1, 4 tr.z. Ve věci mělo být 63 poškozených subjektů a celková škoda způsobená stíhaným trestným činem měla dosahovat výše 17 991 060,90 Kč. Usnesením o zahájení trestního stíhání bylo žalobci doručeno dne 5.8.2002. Dne 9.8.2002 (dáno poštovní přepravě dne 8.8.2002) podal žalobce stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Usnesením ze dne 22.8.2002 státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání zamítl. Dne 6.11.2002 byl opatřením Policie ČR ČTS: [redacted] přibrán soudní znalec z oboru ekonomie Ing. Milena Marková k vypracování znaleckého posudku. Předmětné opatření bylo doručeno znalkyni dne 11.11.2002. Znalecký posudek byl vypracován ve dnech 15.11. – 11.12.2002. Opatřením Policie ČR ze dne 21.6.2004 ČTS: [redacted] byl přibrán soudní znalec ing. Josef Michálek k podání znaleckého posudku z oboru ekonomika, oboru účetní evidence, řízení, plánování a organizace ekonomiky v podnicích, průmyslu, rozpočtování a podnikání. Toto opatření bylo doručeno ustanovenému znalci dne 28.6.2004. Zadaný znalecký posudek byl znalcem vypracován dne 25.8.2004.

Ve dnech 10.9.2002 až 19.9.2002 byli vyslechnuti spoluobviněný [redacted] H [redacted] (č.l. 96), žalobce (13.9.2002-č.l. 112) a svědek [redacted] V [redacted] F [redacted] (č.l. 1215). Dále ve dnech 22.5.2003 až 27.5.2003 byli vyslechnuti svědci [redacted] K [redacted] (22.5.2003 - č.l. 1052), Š [redacted] (22.5.2003 - č.l. 1054), Č [redacted] (27.5.2003 - č.l. 1063) a [redacted] D [redacted] (27.5.2003 - č.l. 1065).

V roce 2004 byli vyslechnuti svědci dne 14.12.2004 V [redacted] M [redacted] (č.l. 246), [redacted] F [redacted] K [redacted] (č.l. 293), [redacted] Z [redacted] P [redacted] (č.l. 578), dne 15.12.2004 J [redacted] H [redacted] (č.l. 358), J [redacted] B [redacted] (č.l. 470), [redacted] M [redacted] S [redacted] (č.l. 485), dne 16.12.2004 I [redacted] R [redacted] (č.l. 538), M [redacted] R [redacted] (č.l. 540), dne 17.12.2004 J [redacted] O [redacted] (č.l. 264), [redacted] V [redacted] M [redacted] (č.l. 747), dne 20.12.2004 Z [redacted] R [redacted] (č.l. 387), [redacted] V [redacted] C [redacted] (č.l. 182), dne 21.12.2004 K [redacted] P [redacted] (č.l. 272), dne 22.12.2004 [redacted] F [redacted] T [redacted] (č.l. 784), [redacted] F [redacted] S [redacted] (č.l. 858), dne 28.12.2004 P [redacted] S [redacted] (č.l. 901), dne 29.12.2004 [redacted] J [redacted] R [redacted] (č.l. 773), Z [redacted] B [redacted] (č.l. 966), J [redacted] B [redacted] (č.l. 968).

V roce 2005 byli vyslechnuti svědci dne 17.1.2005 P [redacted] P [redacted] (č.l. 234), P [redacted] H [redacted] (č.l. 131), dne 19.1.2005 [redacted] J [redacted] C [redacted] (č.l. 508), dne 20.1.2005 J [redacted] K [redacted] (č.l. 560), dne 20.2.2005 J [redacted] M [redacted] (č.l. 390), S [redacted] U [redacted] (č.l. 1047), dne 11.2.2005 [redacted] S [redacted] O [redacted] (č.l. 896), dne 14.2.2005 [redacted] L [redacted] N [redacted] (č.l. 362), dne 16.2.2005 P [redacted] S [redacted] (č.l. 1012), dne 17.2.2005 [redacted] J [redacted] V [redacted] (č.l. 1040), dne 18.2.2005 M [redacted] B [redacted] (č.l. 1058), dne 22.2.2005 P [redacted] V [redacted] (č.l. 872), dne 23.2.2005 [redacted] R [redacted] Ch [redacted] (č.l. 839), dne 28.2.2005 J [redacted] Ch [redacted] (č.l. 190), I [redacted] R [redacted] (č.l. 424), dne 1.3.2005 [redacted] M [redacted] K [redacted] (č.l. 985), dne 9.3.2005 L [redacted] S [redacted] (č.l. 997), dne 23.3.2005 byl opětovně vyslechnut žalobce (č.l. 120) a dne 30.5.2005 byl vyslechnut svědek K [redacted] P [redacted] (č.l. 1068).

Dále bylo u soudů opakovaně žádáno o předložení spisů k nahlédnutí a pořízení kopií vybraných listů (např. č.l. 1235, 1298) a byly vyžadovány úkony součinnosti po konkrétních

osobách, např. bylo vyžadováno zaslání účetních dokladů od správkyně konkursní podstaty (č.l. 1266, 1267), žádost o poskytnutí údajů a listin (např. č.l. 1742), dále např. žádosti o zaslání listin (č.l. 1759, 1807), atd. Dne 27.7.2005 byli obžalovaní H [redacted] a K [redacted] upozorněni na možnost prostudování spisu dle § 166 tr. řádu ([redacted] H [redacted] doručeno 29.7.2005, [redacted] K [redacted] doručeno 5.8.2005). Dne 24.8.2005 obžalovaný [redacted] H [redacted] a jeho obhájce využili možnosti prostudovat spis (č.l. 1958). Dne 25.8.2005 spis prostudoval [redacted] K [redacted] a jeho obhájce (č.l. 1959). V rámci prostudování spisu obhájce žalobce požádal o lhůtu jednoho týdne ke zpracování odůvodnění návrhu na zastavení trestního stíhání. Dne 6.8.2005 obhájce žalobce požádal o prodloužení lhůty. Této žádosti bylo vyhověno (č.l. 1961) a lhůta byla prodloužena do 12.9.2005. Dne 12.9.2005 podal žalobce návrh (obviněného) na zastavení trestního stíhání. Dne 23.9.2005 podal policejní orgán Krajskému státnímu zastupitelství v Hradci Králové návrh na podání obžaloby spojený s návrhem na zastavení trestního stíhání dílčích skutků. Dne 21.12.2005 Krajské státní zastupitelství přikázalo policejnímu orgánu vzhledem k výsledkům přípravného řízení provést další výslechy dodavatelů dřevní hmoty a dalších surovin za období července roku 2000. Lhůta vyšetřování byla prodloužena do 20.2.2006. V přípravném řízení tedy bylo pokračováno, o čemž byl zástupce žalobce (obhájce) vyrozuměn dne 20.1.2006, kdy přípis ohledně pokračování v přípravném řízení mu byl doručen.

Poté byli v první polovině roku 2006 vyslechnuti svědci [redacted] A [redacted] R [redacted] (30.1.2006 - č.l. 2082), [redacted] J [redacted] S [redacted] (31.1.2006 - č.l. 2118), Z [redacted] P [redacted] (6.2.2006 - č.l. 2133), J [redacted] K [redacted] (9.2.2006 - č.l. 2035), M [redacted] K [redacted] (27.2.2006 - č.l. 2142), P [redacted] N [redacted] (27.2.2006 - č.l. 2145), J [redacted] Č [redacted] (11.4.2006 - č.l. 2046) a F [redacted] K [redacted] (23.5.2006 - č.l. 2110).

Dne 14.6.2006 bylo žalobci a jeho zástupci (obhájci) doručeno vyrozumění o možnosti prostudovat trestní spis, a to dne 10.7.2006. Dne 25.7.2006 byl Krajskému státnímu zastupitelství v Hradci Králové opětovně doručen návrh na podání obžaloby spolu s návrhem na zastavení trestního stíhání dílčích skutků. Dne 10.8.2006 podalo Krajské státní zastupitelství v Hradci Králové ke Krajskému soudu v Hradci Králové obžalobu, která byla vedena pod sp. zn. [redacted]. Dne 9.8.2006 Krajské státní zastupitelství usnesením vydaným pod čj. [redacted] rozhodlo o zastavení trestního stíhání proti žalobci pro některé ze stíhaných skutků (dle § 172 odst. 1 písm.b) tr. ř.). Dne 28.8.2006 byl Krajskému státnímu zastupitelství v Hradci Králové doručen návrh žalobce na zastavení trestního stíhání vedeného proti němu. Dne 31.10.2006 bylo nařizováno neveřejné zasedání soudu na den 6.11.2006. Předmětem neveřejného zasedání bylo připuštění či nepřipuštění poškozených s požadavkem na náhradu škody k trestnímu řízení. Dne 31.10.2006 bylo nařizováno hlavní líčení na dny 4.12., 6.-8.12.2006. Dne 30.11.2006 byla soudu doručena žádost obhájce žalobce o odročení hlavního líčení z důvodu pracovní neschopnosti s tím, že onemocnění mu brání v řádné přípravě a v osobní účasti na hlavním líčení, a s ohledem na rozsáhlost spisu, složitost věci a časovou kolizi ostatních kolegů v kanceláři není schopen zajistit substituci. Žádosti bylo vyhověno a hlavní líčení bylo nařizováno na dny 3.-5.1.2007. Hlavní líčení bylo konáno v předodročeném termínu ve dnech 3.-5.1.2007. Při jednání konaném dne 5.1.2007 bylo hlavní líčení odročeno na dny 14.-16.2.2007. Ve dnech 14.-16.2.2007 pokračovalo hlavní líčení. Dne 16.2.2007 byl vyhlášen rozsudek, kterým byli oba obžalovaní zproštěni podle § 226 písm.b) tr. ř. obžaloby. Originál rozsudku je v trestním spise založen pod č.l. 2394. Tento zprošťující rozsudek nabyl právní moci dne 17.9.2007. Dne 19.3.2007 podalo Krajské státní zastupitelství odvolání do zprošťujícího rozsudku.

Celkem tedy pouze v přípravném řízení bylo vyslechnuto 50 svědků, 2 x byl vyslechnut žalobce a 1x byl vyslechnut spoluobviněný. Někteří ze shora uvedených svědků byli v řízení také poškozenými.

Pokud jde o výpovědi svědků, pak z výpovědí svědků Š [redacted] a M [redacted] má soud za prokázané jednak, že rodina žalobce se po zahájení trestního stíhání uzavřela více do sebe a omezila kontakt s přáteli, jednak, že tito přátelé ani okolí nezměnili svůj vztah k žalobci po zahájení trestního stíhání

Z výpovědi svědka K [redacted] současného zaměstnavatele žalobce, má soud za prokázané, že žalobce byl do společnosti [redacted] přijat, přičemž s přechodem do nového zaměstnání nebyly spojeny žádné obtíže. Žalobce nastoupil na pozici šéf nákupu reziva, jedná se o manažerskou pozici, nad níž je z hlediska hierarchie manažerských pozic šéf nákupu a poté generální ředitel. Žalobce byl na pozici ředitele nákupu reziva do přelomu roku 2008/2009 a poté byl jmenován hlavním šéfem nákupu a poté generálním ředitelem společnosti. Místo generálního ředitele původně zastával svědek K [redacted] s tím, že tuto pozici bude zastávat do doby, než bude trestní stíhání žalobce vyřešeno. S tím, že poté by tuto pozici měl zastávat žalobce. Svědek nejprve vypověděl, že poté, co trestní stíhání žalobce skončilo, tak došlo k výměně na postu generálního ředitele. Poté uvedl, že poté, co skončilo trestní stíhání žalobce, tak žalobce povýšil na šéfa nákupu cca do měsíce a poté tak během pěti, šesti měsíců byl povýšen na pozici generálního ředitele. Svědek zároveň vypověděl, že on skončil na pozici generálního ředitele v srpnu 2009. Z těchto časových údajů svědka by vyplývalo, že by trestní stíhání žalobce mělo skončit cca na přelomu let 2008/2009 (během ledna a února by žalobce povýšil na místo šéfa nákupu a za dalších 5-6 měsíců, jak uvádí svědek, nejpozději v srpnu 2009, by povýšil na pozici generálního ředitele. Svědkovi bylo ze strany soudu předestřeno, že trestní stíhání žalobce skončilo dne 17.9.2007. Sám svědek k tomu uvedl, že tedy byl pravděpodobně o skončení trestního stíhání informován z delší časovou prodlevou, než původně uváděl. Z této výpovědi svědka K [redacted] lze učinit dva závěry, Buďto povýšení žalobce na vyšší manažerské pozice nesouviselo s jeho trestním stíháním (svědek vypověděl, že na pozici šéfa nákupu byl žalobce jmenován až někdy v zimě 2009, resp. na přelomu let 2008/2009, tedy více jak rok a čtvrt po skončení trestního stíhání, na pozici generálního ředitele byl žalobce jmenován až v srpnu 2009, a to náhradou právě za svědka K [redacted] který tuto funkci do té doby vykonával, tj. do této pozice byl jmenován až s téměř dvouletým odstupem po skončení trestního stíhání). Za této situace, resp. za takto svědkem tvrzeného stavu, nelze uvěřit tvrzením, že povýšení do nejvyšších manažerských pozic bylo vázáno na skončení trestního stíhání. Druhým možným výkladem zjištěného stavu je to, že sice mohlo být budoucí povýšení žalobce vázáno na konec trestního stíhání, nicméně toto trestní stíhání bylo pro žalobce ne až tak významné, když o skončení trestního stíhání informoval svého zaměstnavatele až s jeden a půl letým odstupem. Svědek K [redacted] dále vypověděl, že v průběhu celé doby, co byl žalobce zaměstnán v jeho společnosti, se nijak nezměnil vztah ostatních zaměstnanců k žalobci. Svědek ani nezaznamenal, že by obchodní partneři společnosti změnili své jednání vůči této společnosti v důsledku toho, že s nimi jedná jménem společnosti právě žalobce.

Z výpovědi svědkyně K [redacted] manželky žalobce, má soud za prokázané, že poté, co proti jejímu manželovi bylo zahájeno trestní stíhání, panovala v rodině jistá nervozita. Svědkyně K [redacted] nastoupila v roce 2000 do farmacie, na základě oslovení své známé, mělo se jednat o zaměstnání na dobu cca 1 roku, resp. do doby, než se uvolní místo v nemocnici, kde

by mohla svědkyně pracovat na plný úvazek. Někdy na jaře 2002 svědkyni volala primářka z nemocnice, že se místo v nemocnici již objevilo, přičemž svědkyně na tuto nabídku zareagovala tak, že požádala primářku, že by ještě nějaký čas ráda pokračovala ve farmacii s tím, že za půl roku se vzájemně ozvou a domluví se, co dále. Poté, co bylo zahájeno stíhání proti manželovi, svědkyně se rozhodla, že ve farmacii zůstane, aby tak byla lépe schopna zabezpečit rodinu pro případ, že by byl manžel odsouzen. V rámci zaměstnání pro farmaceutickou společnost svědkyně postupem času povýšila na dobře placenou pozici, rodina si tak ušetřila nějaké peníze a na konci roku 2003 se rodina přestěhovala do nového bytu. Svědkyně původně pracovala pro farmaceutickou společnost [REDAKCE] (později přejmenovanou na [REDAKCE]), poté přešla do společnosti [REDAKCE] která později fúzovala na společnost [REDAKCE]. Do této společnosti přestoupila z důvodu lepšího finančního ohodnocení a větších možností profesního růstu. U této společnosti je zaměstnána dodnes s tím, že v současné době je na mateřské. Prozatím svému současnému zaměstnavateli (farmaceutické společnosti) nesdělila, že po mateřské dovolené se již nechce do farmacie vrátit, ale že chce nastoupit do nemocnice.

Svědkyně dále vypověděla, že v letech 2001-2002 rodina bydlela v bytě 1+1 a uvažovala o přestěhování do většího, avšak v tu dobu neměla našetřenu větší finanční částku. V rámci zaměstnání pro farmaceutickou společnost svědkyně našetřila větší finanční částku a manželé pořídili nový byt, do kterého se přestěhovali 31.12.2003. Závěrem svědkyně vypověděla, že po dobu posledního cca roku má žalobce slušný příjem a poslední 2 měsíce, co se stal ředitelem, má příjem velmi dobrý. Toto svědectví manželky žalobce podporuje věrohodnost svědectví svědka K [REDAKCE] který uvedl, že na pozici šéfa nákupu byl žalobce povýšen zhruba někdy v zimě 2008/2009 a na pozici generálního ředitele byl žalobce povýšen v srpnu 2009. Tyto časové údaje, týkající se povýšení žalobce, však znevěhodňují žalobcovu tvrzení, že trestní stíhání bránilo jeho povýšení, když k těmto povýšením došlo až rok a čtvrt, resp. 2 roky poté, co trestní stíhání skončilo.

Z pracovní smlouvy uzavřené mezi společností [REDAKCE] a žalobcem dne 1.11.2000 má soud za prokázané, že žalobce byl u této společnosti zaměstnán od 1.11.2000. Ze jmenovacího dekretu má soud za prokázané, že dnem 1.11.2000 byl žalobce ustaven do funkce vedoucí referent nákupu. Z dohody o poskytování smluvní odměny má soud za prokázané, že za tuto funkci mu náležela odměna – fixní složka mzdy ve výši 13 000,- Kč měsíčně a pohyblivá složka mzdy v maximální výši 7 000,- Kč měsíčně. Z listiny rozvázání pracovního poměru dohodou má soud za prokázané, že žalobce požádal o rozvázání pracovního poměru ke společnosti [REDAKCE] ke dni 31.3.2004. Z potvrzení o zaměstnání vystaveného společností [REDAKCE] má soud za prokázané, že žalobce byl u této společnosti zaměstnán do 31.3.2004. Z potvrzení o rozvázání pracovního poměru ze dne 15.6.2004, vystaveného společností [REDAKCE] má soud za prokázané, že žalobce ukončil pracovní poměr v této společnosti ke dni 15.6.2004. Tyto dvě listiny jsou ve vzájemném rozporu. Navíc z těchto listin vyplývá, že pracovní poměr byl rozvázán dohodou a nikoliv výpovědí a že žalobce s tímto ukončením pracovního poměru souhlasil.

Z pracovní smlouvy uzavřené mezi společností [REDAKCE] a žalobcem má soud za prokázané, že tato smlouva byla uzavřena dne 1.4.2004 a žalobce dle této smlouvy nastoupil do zaměstnání k této společnosti na pozici obchodník řeziva. Z pracovní smlouvy ze dne 1.4.2004 uzavřené mezi společností [REDAKCE] a žalobcem má soud za prokázané, že toho dne uzavřel žalobce s touto společností pracovní smlouvu na vedlejší pracovní poměr. Z platového výměru k této smlouvě má soud za prokázané, že za toto mu příslušel plat ve výši

5 000,- Kč a nadtarifní složka mzdy 3 000,- Kč. Tento vedlejší pracovní poměr v rozsahu 37,5 h týdně je sjednán ve stejném rozsahu jako plný pracovní úvazek sjednaný téhož dne u společnosti [REDAKCE]. Žalobce tedy téhož dne uzavřel dvě pracovní smlouvy, a to v době, kdy již byl trestně stíhán. Ze zrušení pracovního poměru ve zkušební době ze dne 3.6.2004 má soud za prokázané, že společnost [REDAKCE] zrušila ve zkušební době pracovní poměr sjednaný se žalobcem, a to ke dni 7.6.2004.

Podle § 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 5 zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního, nebo v řízení trestním. Stát dále za podmínek stanovených zákonem odpovídá za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle § 8 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, nebo změněno příslušným orgánem. Byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. Podle § 13 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon, nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle § 14 nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6. Uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. Podle § 15 zákona přízná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku. Domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. Podle § 31a zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům, zda využil dostupných prostředků k odstranění průtahů v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného. Náhrada nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup byla do zákona vložena zákonem č. 160/2006 Sb., který nabyl účinnosti dne 27.4.2006. Podle čl. II. zákona č. 160/2006 Sb., kterým došlo k novelizaci zákona s účinností k 27.4.2006, zní přechodné ustanovení k tomuto zákonu tak, že odpovědnost podle tohoto zákona za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí a § 22 odst. 1 věty druhé a třetí zákona ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. od 27.4.2006) se vztahuje také na nemajetkovou újmu vzniklou přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nebyl nárok na náhradu této újmy promlčen; v případě, že poškozený podal před nabytím účinnosti tohoto

zákona k Evropskému soudu pro lidská práva z tohoto titulu v dané věci včasnou stížnost, o které tento soud dosud nevydal konečné rozhodnutí, dojde k promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy za 1 rok ode dne účinnosti tohoto zákona.

Žalobce se podanou žalobou domáhá náhrady nemajetkové újmy jednak z titulu nezákonného rozhodnutí, jednak z titulu nesprávného úředního postupu.

Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, k tomu soud uvádí následující.

Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 31.7.2002 a rozsudek soudu, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, nabyl právní moci dne 17.9.2007. Trestní stíhání tedy bylo zahájeno v roce 2002, tj. před účinností novely zákona č. 160/2006 Sb., která zakotvila institut náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí nebo za nesprávný úřední postup. Pokud jde o shora citované přechodné ustanovení zák. č. 160/2006 Sb., tak nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem zákon zásadně zakládá pouze v těch případech, kdy nemajetková újma vznikla až po nabytí účinnosti novely zákona provedené zákonem č. 160/2006 Sb. (tedy po 27.4.2006), s jedinou výjimkou v případě, kdy byla nemajetková újma způsobena nesprávným úředním postupem spočívajícím v průtazích v řízení. Takováto nemajetková újma, resp. újma způsobená průtahy v řízení, je tak odškodnitelná i tehdy, neskončilo-li řízení zatížené průtahem dříve než šest měsíců před účinností novely, s tím, že pokud v dané věci (v řízení o odškodnění průtahů v řízení) byla již před účinností zák. č. 160/2006 Sb. podána stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva, v tom případě dojde k promlčení až ke dni 27.4.2007 (tedy pouze ve vztahu k tomuto nároku zákon pravou zpětnou účinnost výslovně konstruuje). S ohledem na shora uvedené pak žaloba o odškodnění nemajetkové újmy z předmětného trestního řízení, a to újmy způsobené nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání, je nedůvodná a nelze jí vyhovět, když zákon s nezákonným rozhodnutím nároky žalobou uplatněné nespojuje, resp. neumožňuje v režimu odpovědnosti státu za škodu nemajetkovou újmu odškodnit. Trestní řízení, s jehož zahájením žalobce spojuje vznik nemajetkové újmy, bylo zahájeno dne 31.7.2002 a posléze bylo rozhodnuto tak, že byl žalobce obžaloby zproštěn, tedy rozhodnutí o zahájení trestního stíhání je ve smyslu zákona nezákonné. V důsledku takto zahájeného trestního stíhání, které bylo od počátku nezákonné, vznikla žalobci nemajetková újma. Vzhledem k tomu, že tato újma vznikla před nabytím účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., nelze nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí vyhovět.

Trestní stíhání představuje určitý zásah do osobnostních práv stíhané osoby. Úmyslem zákonodárce při přijetí novely zákona č. 160/2006 Sb. nebylo prolomit princip zákazu pravé zpětné účinnosti právních norem a vztáhnout aplikaci této novely i na případy křivd, k nimž došlo v minulosti (srov. znění důvodové zprávy ke shora citovanému čl. II novely: *"přechodné ustanovení umožní v určitém rozsahu aplikaci nových ustanovení na případy, které vznikly před nabytím účinnosti tohoto zákona, čímž se otevře možnost jejich případnému vyřešení před českými orgány a na základě českého právního řádu bez toho, aniž by je musel vyřizovat Evropský soud pro lidská práva"*). Z rozhodnutí Ústavního soudu vyplývá (např. rozhodnutí IV. ÚS 428/05), že bez ohledu na znění novely je u obecných soudů České republiky přímo odškodnitelný nárok na zadostiučinění nemajetkové újmy způsobené nezákonným omezením osobní svobody, zakotvený již čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), k němuž došlo v době bezprostřední

aplikovatelnosti Úmluvy v právním řádu České republiky, přičemž tam, kde měla být nemajetková újma před 27.4.2006 způsobena postupem či rozhodováním při výkonu státní moci nemajícím důsledek (nezákonného) omezení osobní svobody, byly *de lege lata* nároky na náhradu takové újmy odškodnitelné pouze cestou žalob na ochranu osobnosti podle § 11 a násl. ObčZ, případně cestou stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce k zásahu do osobnostních práv trestním stíháním a v důsledku toho ke vzniku nemajetkové újmy došlo před účinností novely, nelze žalobou uplatněný nárok subsumovat pod ust. § 31a zákona, neboť pro takový postup zde chybí zákonný podklad. Tento závěr vyplývá taktéž z rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp.zn. IV. ÚS 428/05, kde Ústavní soud posuzoval situaci, kdy se stěžovatel domáhal před obecnými soudy odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím před účinností novely právě cestou občanskoprávní žaloby o ochranu osobnosti. V rozhodnutí uvádí mimo jiné, že „Ústavní soud k tomu připomíná, že výklad ust. § 13 občanského zákoníku je v daném případě nutno činit s ohledem na to, že se jedná vlastně o prostředek nahrazující pojetí nemateriální újmy jako součásti pojmu škoda. Obecné soudy by tedy v novém řízení měly přihlížet k tomu, že ač rozhodují o zásahu do osobnostních práv stěžovatele, byl by již v současnosti – *pokud by nárok vznikl za účinnosti novely č. 160/2006, resp. za podmínek podle čl. II (přechodné ustanovení) tohoto zákona i před jeho účinností* – posuzován jako nárok na náhradu nemateriální újmy v důsledku nezákonného rozhodnutí, resp. nesprávného úředního postupu“). Pokud žalobce ve svém podání ze dne 4.11.2009 konstruuje, že ke vzniku nemajetkové újmy došlo s účinkem *ex tunc* od vydání nezákonného rozhodnutí, když od tohoto okamžiku se nemajetková újma projevuje, nicméně až na základě právní moci rozhodnutí deklarujícího nezákonnost rozhodnutí, jež je důsledkem vzniku nemajetkové újmy, s tímto se soud neztotožňuje. Nemajetková újma vzniká účinností vydaného rozhodnutí, které je nezákonné a je nerozhodné, kdy je tak konstatováno, resp. deklarováno zrušujícím rozhodnutím. Za této situace soud nebere v potaz ani tu skutečnost, že ke zprošťujícímu rozsudku došlo již za účinnosti zákona č. 160/2006, neboť institut odškodnění nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného rozhodnutí se vztahuje na újmu, která vznikne od účinnosti tohoto novelizujícího zákona. V daném případě od účinnosti tohoto zákona žádná nemajetková újma nevznikla, pouze zde přetrvávala nemajetková újma vzniklá již v roce 2002 v důsledku zahájení trestního stíhání, které se posléze ukázalo jako nezákonné. Pokud žalobce odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu II.ÚS 1191/08, v němž je uvedeno, že uplatnit v řízení zahájeném po účinnosti novely č. 160/2006 Sb. podle § 31a zákona i nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí vzniklou před účinností zákona č. 160/2006 je možné, přičemž soud je povinen o takto uplatněném nároku rozhodovat v intencích zákona, soud tento odkaz taktéž neshledal relevantním. Ve věci rozhodované Ústavním soudem šlo o zbavení způsobilosti k právním úkonům, přičemž soud je názoru, že zbavení způsobilosti k právním úkonům lze považovat za omezení osobní svobody ve smyslu článku 5 Úmluvy o ochraně lidských práv. Jak uvedeno shora, v případě omezení osobní svobody bylo a je možno se domáhat i nemajetkové újmy vzniklé před účinností zákona č. 160/2006 Sb., a to přímo na základě Úmluvy. Soud poukazuje na to, že zákon č. 160/2006 Sb. ve svém přechodném ustanovení zakládá tzv. pravou retroaktivitu, kterážto je ovšem v právním státě obecně nepřijatelná. Toto retroaktivní ustanovení se vztahuje na nemajetkovou újmu založenou nesprávným úředním postupem. I když zpětná retroaktivita je obecně jako princip zásadně nepřijatelná, vzhledem k tomu, že stát tímto založil povinnost pouze sám sobě, a to za újmu, kterou on sám způsobil, nelze na takovéto ustanovení pohlížet přímo jako na protiústavní. Ovšem stejně tak nelze pohlížet jako na protiústavní na ten fakt, že stát nezaložil další pravou zpětnou účinnost, resp. retroaktivitu, i k dalšímu odpovědnostnímu titulu, a to k nemajetkové újmě způsobené nezákonným rozhodnutím. Kdyby tak stát učinil, pravděpodobně by ani na

tuto úpravu nemohlo být nahlíženo jako na úpravu protiústavní, nicméně neučinil-li tak, ani to nelze za protiústavní považovat, neboť nelze považovat za nesprávné, že stát neporušil (byť sám vůči sobě) povinnost respektovat zákaz zpětné retroaktivity právních předpisů. Za daného stavu, kdy se předmětné přechodné ustanovení vztahuje pouze k náhradě nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem a nikoliv k náhradě nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného rozhodnutí, nepovažuje soud tento stav za protiústavní a respektuje zákonné znění. Zákon, tj. předmětné přechodné ustanovení, mluví jednoznačně v tom směru, že nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nezákonného rozhodnutí před účinností zákona č. 160/2006 Sb. odškodňovat nelze. Z toho důvodu soud nevyhověl žalobou uplatněnému nároku žalobce a nepřiznal zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která vznikla v důsledku trestního stíhání samotného, tj. v důsledku účinku usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 31.7.2002.

Žalobce dále uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 zákona. Jak uvedeno shora, náhrada nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nesprávného úředního postupu, když tato nemajetková újma vznikla před účinností zákona č. 160/2006 Sb., je v důsledku přechodného ustanovení zákona č. 160/2006 Sb. možná. Žalobce namítal zejména celkovou délku řízení více jak pěti let, kteroužto považuje za nepřipustnou, dále namítal, že délka řízení je nepřipustná i z toho hlediska, že trestní věc byla jak po stránce skutkové, tak po stránce důkazní jednoduchá, dále namítal, že státní zástupkyně nezastavila trestní stíhání, a to přesto, že ze znaleckého posudku vyplývalo, že žalobce trestný čin nespáchal a dále namítal, že státní zástupkyně podala odvolání do zprošťujícího rozsudku.

Pokud jde o to, že státní zástupkyně nezastavila trestní stíhání, a to přesto, že ze znaleckého posudku vyplývalo, že žalobce trestný čin nespáchal, tak tuto skutečnost nelze považovat za nesprávný úřední postup. Zastavení, či nezastavení trestního stíhání je výhradním procesním právem státního zástupce a pakliže státní zástupce dospěje k závěru, že nejsou splněny podmínky pro zastavení trestního stíhání a trestní stíhání nezastaví, nelze to v žádném případě považovat za nesprávný úřední postup. Na tom nic nemění ani tvrzení žalobce, že údajně ze znaleckého posudku vyplývalo, že žalobce trestný čin nespáchal. Znalci jednak vůbec nepřísluší hodnotit, zdali někdo spáchal či nespáchal trestný čin, to je čistě věcí orgánů činných v trestním řízení a právní názor, jaký si státní zástupce učiní na znalecké závěry, je jeho právním názorem, který může být správný či nesprávný, nelze jej však posuzovat jako správný či nesprávný úřední postup (lze podotknout, že státní zástupkyně návrhu na zastavení trestního stíhání částečně vyhověla a trestní stíhání bylo částečně zastaveno). Pokud jde o tu skutečnost, že státní zástupkyně podala odvolání do zprošťujícího rozsudku, ani tuto skutečnost nelze v žádném případě považovat za nesprávný úřední postup ve smyslu ust. § 13 zákona. Jedná se taktéž o výhradní procesní oprávnění státního zástupce, které je závislé čistě na jeho právním posouzení věci, tedy na jeho právním názoru a právní názor státního zástupce ohledně viny či nevinu stíhané osoby, ať již je jakýkoliv, nelze považovat za nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 zákona.

Soud se dále zabýval dalšími námitkami žalobce, a to ohledně nepřiměřené délky trestního stíhání a na namítanými průtahy.

Trestní stíhání trvalo od 31.7.2002 do 17.9.2007, tedy 5 let a jeden a půl měsíce. Jednalo se o trestní řízení velice obtížné a složité, v přípravném řízení bylo vyslechnuto 50 svědků, spis

obsahuje cca 2500 stran, ve věci musel být vypracován znalecký posudek, orgány činné v trestním řízení musely vyhodnotit stovky listinných důkazů (desítky smluv, platebních dokladů, faktur, účetní evidence, účetnictví, počítačové sjetiny, dodací listy, přepravní listy, sdělení, dokumentační listiny atd.). Soud se tedy neztotožnil s tvrzením žalobce, že věc byla jednoduchá po stránce skutkové i po stránce důkazní. Lze poukázat na tvrzení samotného zástupce žalobce z trestního řízení, kdy ten dne 30.11.2006 doručil soudu žádost o odročení hlavního líčení, přičemž v této žádosti poukazuje na rozsáhlost spisu a složitost věci. Vzhledem ke složitosti věci, množství svědků, listinných důkazů jakož i k povaze těchto důkazů, kdy se povětšinou nejedná o prosté smlouvy, ale ve věci bylo třeba vyhodnotit např. účetnictví společnosti atd. soud nepovažuje celkovou délku trestního stíhání za nepřiměřenou. Trestní stíhání trvalo od 31.7.2002 do 17.9.2007, tedy 5 let a jeden a půl měsíce. Odečte-li soud od této délky řízení dobu od 6.11.2002, kdy byla přibrána znalkyně ing. Marková do 21.6.2004, kdy byl přibrán druhý znalec ing. Michálek (k tomuto období viz níže), zbývá doba 42 měsíců, tedy tři a půl let, kterážto doba se v dané věci jeví jako doba zcela přiměřenou složitosti věci. Soud je názoru, že orgány činné v trestním řízení postupovaly ve věci, s výjimkou vypracování znaleckého posudku Ing. Markovou a v období po vypracování tohoto posudku, vcelku koncentrovaně a bez průtahů (ke zjištěné výjimce viz níže). Namítá-li žalobce, že policisté v určitém období vyslechli pouze 2 či 3 svědky, jinak nekonali ničeho, pak jednak z obsahu spisu vyplývá, že v tomto období, když nedocházelo k výsledku svědků, byly činěny jiné úkony, např. vyžádání si zpráv, nahlížení do spisů, byly činěny žádosti o součinnost, atd. Na nečinnost policie v těchto namítaných obdobích nelze usuzovat pouze z toho, že ve věci v tu dobu bylo vyslechnuto pouze několik málo svědků. Za další je třeba si uvědomit, že důkazní materiál postupem času narůstal, přitom musely být vyhodnocovány jak postupně přibývajících svědecké výpovědi, tak postupně získávané listinné důkazy, přičemž sama analýza těchto důkazů zabere určitý čas. Je také samozřejmé, že analýza účetnictví obchodní společnosti zabere nepoměrně více času, než např. v jiném případě analýza důkazu spočívajícího v jednostránkové smlouvě o půjčce. Taktéž období od podání obžaloby do nařízení a konání hlavního líčení lze považovat za přiměřené vzhledem zejm. k obsáhlosti spisového materiálu kdy předtím, než soud ve věci nařídí hlavní líčení, musí se se spisem nejprve seznámit. U spisu čítajícího více jak 2000 listů nelze předpokládat, že by mohlo být nařízeno hlavní líčení do týdne. Soud tedy neshledal celkovou délku trestního stíhání za nepřiměřenou, když předmětné trestní stíhání bylo řízením velice složitým. Z toho důvodu se i v rámci odškodnění za jednotlivý průtah snižuje hodnota poskytnutého zadostiučinění o 20 % ze základní hodnoty, a to právě vzhledem ke složitosti věci.

I když celková délka řízení nebyla shledána nepřiměřenou, lze v řízení shledat jednotlivé dílčí průtahy.

Soud shledal neodůvodněný průtah v období od zadání prvního znaleckého posudku ing. Markové do ustanovení druhého znaleckého posudku ing. Michálkovi. Jak vyplývá z obsahu spisu, jakož i jak je uvedeno v odůvodněných rozsudcích trestních soudů, znalecký posudek zpracovaný ing. Markovou byl jako důkaz ve věci objektivně vzato zpracován zcela nadbytečně, a to nikoliv z toho hlediska, že by nebyl potřebný, ale byl zpracován z hlediska věcného zcela chybně a byl tak ve věci nepoužitelný.

Lze odkázat na tvrzení trestních soudů rozhodujících ve věci, které ve svých rozhodnutích uvedly, že „znalkyně (ing. Marková) v rámci svého výsledku nedokázala vysvětlit ani odůvodnit své závěry uvedené v jím zpracovaném posudku, přiznala výslovně, že při zpracování posudku o příčinách ekonomické situace [redacted] vycházela

pouze z prvotních účetních dokladů, neměla k dispozici ani neměla potřebu si opatřit skladové evidence, inventarizace, nákladové kalkulace, veškeré účetní závěrky, obchodní doklady. Ačkoliv tyto doklady k dispozici neměla, přesto se vyjadřovala k otázkám, které byly předmětem znaleckého posuzování. Dále uváděla, že [redacted] byla předlužena již v roce 1999, což bylo vyvráceno skutečnou ekonomickou analýzou“. Soud uzavřel, že závěry této znalkyně jsou v dané věci jako důkaz nepoužitelné a nelze z nich vycházet. Taktéž Vrchní soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „důvody, pro které při svém rozhodování nemohl soud I. stupně vycházet ze závěrů znalkyně ing. Markové soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku podrobně rozvedl“ a dodal, že „v dané trestní věci nebylo možné vystačit s pouhým stavem účetnictví, který a nikoliv vyčerpávajícím způsobem zachytila jmenovaná znalkyně. Proto již v přípravném řízení musel být přibrán znalec ing. Michálek s širším rozsahem znalecké odbornosti, odvětví ze základního oboru ekonomika, aby nad rámec otázek položených ing. Markové zhodnotil rentabilitu firmy (společnosti), kterou obžalovaní v kritickou dobu vedli, s ohledem na jejich zamýšlený a plánovaný další postup, také reálnost rozvoje a prosperity podnikání předmětné společnosti, a také, aby stanovil nejzazší okamžik, od kterého věděli (obžalovaní), že předlužená společnost není schopná dostát svým splatným závazkům“. Dále dodal, že „znalkyně vycházela výhradně z prvotních účetních dokladů, k dispozici neměla daňové přiznání za rok 1999 a ani si je nevyžádala a totéž platí ohledně rozvahy a výsledovky za měsíc srpen až říjen 1999 a měsíce srpen, září a listopad 2000“.

I když stát toto pochybení přímo nezavinil, nutno brát v potaz, že odpovědnost státu je založena na objektivním principu a činnost soudního znalce je přičitatelná z hlediska odpovědnosti státu (srov. rozhodnutí ESLP Versini proti Francii č. 40096/98, Cambal proti České republice 22771/04). Soud dospěl k závěru, že období od vyžádání si tohoto prvního znaleckého posudku až do doby přibrání druhého znalce uběhlo ve věci zcela marně, když důkaz zpracováváný v tomto období byl ve věci nepoužitelný. Soud tedy vzal toto období za průtah ve smyslu § 13 zákona. Jedná se o průtah v trvání 19 měsíců a 2 týdnů (od 6.11.2002 do 21.6.2004).

Soud tak vychází z toho, že v řízení byl zjištěn průtah v období od 6.11.2002 do 21.6.2004, tedy průtah v trvání 19 měsíců a 2 týdnů. Jiné průtahy v řízení, jak uvedeno shora, zjištěny nebyly.

Pokud jde o stanovení výše náhrady za zjištěný průtah, soud vycházel ze závažnosti vzniklé újmy, přihlížel k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům a zda využil dostupných prostředků odstranit průtahy, dále přihlížel k postupu orgánů veřejné moci v řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Pokud jde o stanovení základní sazby, z níž se výše přiznaného odškodnění stanovuje, soud vycházel z konstantně judikované výše 12 000,- Kč za rok průtahů v řízení. Vzhledem ke shora uvedeným okolnostem pak lze tuto výši odškodného zvyšovat či snižovat.

Pokud jde o celkovou délku řízení, tuto za nepřiměřenou neshledal. Stejně tak nebylo shledáno, že by ke zjištěným průtahům přispěl sám poškozený (žádost zástupce žalobce o odložení studia spisu dle § 166 tr. ř. a jedna žádost zástupce žalobce o odročení nařízeného hlavního líčení se sice na celkové délce řízení promítla, avšak zcela nepatrně, v podstatě

neznatelně a i vzhledem k tomu, že celková délka řízení nebyla soudem shledána jako nepřiměřená, soud k tomuto nijak nepřihlížel). Stejně tak postup orgánů činných v trestním řízení byl shledán za věcně správný, v celku koncentrovaný, jednotlivé úkony byly činěny řádně, bez nedůvodných průtahů (ke zjištěným průtahům viz shora), stejně tak po podání obžaloby bylo hlavní líčení nařízeno, bere-li soud v potaz obsáhlost spisu, v přiměřené době, rozhodnuto bylo taktéž ve velice krátké době od podání obžaloby, odročeno bylo pouze jednou, a to o pouhý cca měsíc, což nelze v žádném případě považovat za nedůvodný průtah. Stejně tak o podaném odvolání bylo rozhodnuto v přiměřené době.

Zbývá se tak zabývat otázkou následků, ve kterých nemajetková újma spočívala a v tom, jaký byl význam řízení pro poškozeného.

Pokud jde o význam řízení pro poškozeného, soud jej shledává jako vysoký, když se jednalo o trestní stíhání, ve kterém byl žalobce stíhán pro trestný čin podvodu ve čtvrtém odstavci skutkové podstaty s hrozcí sazbu až 12 let odnětí svobody. Na druhou stranu, i když žalobce zdůrazňoval, jakáže mu to vysoká sazba odnětí svobody hrozila, nutno podotknout, že toto jeho tvrzení je přinejmenším mírně nadnesené (byť formálně pravdivé), když vzhledem k zákonným kritériím, k nimž je třeba přihlížet při stanovení výše trestu, vzhledem k dosavadní bezúhonnosti žalobce a i k dalším skutečnostem relevantním z hlediska výše ukládaného trestu je zcela zřejmé, že reálně žalobci sazba 12 let odnětí svobody nehrozila. To ovšem nijak nesnižuje dopad hrozby opravdu vysokého trestu odnětí svobody a i z tohoto hlediska pak nutno hodnotit význam dotčeného řízení pro žalobce jako vysoký. Z toho důvodu se soud přiklonil k závěru, že stanovenou výší odškodného za nemajetkovou újmu třeba zvýšit o 20 %. Tato výše procentuálního zvýšení základní sazby odškodného nebyla zvýšena více, když soud neshledal důvody, jejichž tvrzením se žalobce pokusil zdůraznit míru intenzity způsobeného následku, za relevantní (resp. prokázané).

Pokud jde o tvrzení žalobce v jeho podání ze dne 4.11.2009, že došlo nenavratitelně k porušení sociálních, morálních, citových a kulturních vztahů žalobce, vytvořených v rámci jeho soukromého a rodinného života, a dále k narušení jeho profesní cti a dobré pověsti, v důsledku čehož byl omezen v profesním růstu ve svém oboru, tak tato tvrzení nebyla v řízení prokázána. Pokud jde o nenavratitelné porušení sociálních, morálních, citových a kulturních vztahů žalobce, vytvořených v rámci jeho soukromého a rodinného života, není jasné, o jaké nenavratitelné porušení by se mělo jednat. Žalobce žije se svojí ženou v novém domě, mají nově narozené dítě, po celou dobu trestního stíhání měl žalobce zaměstnání a pokud jde o soukromé přátele, tak z výpovědi svědkyně Š. [redacted] svědky M. [redacted] a svědkyně K. [redacted] vyplynulo, že sice v období trestního stíhání došlo k omezení kontaktů rodiny žalobce s jeho přáteli, ovšem nedošlo k žádné ztrátě těchto přátelských vztahů. Naopak ze všech těchto výpovědí vyplynulo, že v důsledku trestního stíhání žalobce nedošlo k žádné změně, pokud jde o vztah okolí a přátel žalobce k žalobci. Pokud jde o narušení profesní cti a dobré pověsti a v důsledku toho o omezení v profesním růstu v oboru, tak toto taktéž v řízení prokázáno nebylo. Žalobce bez jakýchkoliv problémů přešel do nového zaměstnání, kde mu byla svěřena manažerská funkce, v podstatě identická s funkcí, kterou měl v původním zaměstnání a z tohoto hlediska nelze mluvit o omezení profesního růstu. Pokud jde o omezení profesního růstu v dalším období, tak svědek K. [redacted] sice vypověděl, že ve společnosti, kde byl posléze žalobce zaměstnán, byl pozdržen jeho profesní růst po dobu, kdy bylo vedeno trestní stíhání, nicméně důvěryhodnost těchto tvrzení je výrazně narušena tím, že v reálu k profesnímu růstu žalobce došlo až více jak rok a čtvrt poté, co trestní stíhání bylo pravomocně skončeno. Na pozici šéfa prodeje byl žalobce jmenován až někdy v zimě

2008/2009 a vzhledem k tomu, že dle výpovědi svědka K [redacted] na pozici generálního ředitele měl být jmenován až po 5-6 měsících od jmenování šéfem prodeje, odpovídá tomu, že na pozici generálního ředitele byl jmenován až někdy v srpnu 2009. To ostatně potvrdil i svědek K [redacted] který uvedl, že on funkci generálního ředitele opustil v srpnu 2009, přičemž na jeho místo byl jmenován právě žalobce. Dále to potvrdila svědkyně K [redacted] která uvedla, že ředitelem je žalobce zhruba 2 měsíce (to tvrdila při své výpovědi v listopadu 2009, což plus minus časově odpovídá). Z toho vyplývá, že profesní růst žalobce nemohl být vázán pouze na skončení trestního stíhání, když k těmto povýšením došlo až s velice značným odstupem od skončení trestního stíhání. Pokud jde o další profesní růst, před zahájením trestního stíhání byl žalobce na pozici ve středním managementu společnosti, po skončení trestního stíhání nyní žalobce je na pozici generálního ředitele v jiné společnosti ve stejném oboru. Z toho pro soud vyplývá, že předmětné trestní stíhání nezabránilo žalobci rozvíjet kariéru v daném oboru a ani mu nezabránilo v profesním růstu, když v současné době je na manažerské pozici mnohem vyšší než byl v době zahájení trestního stíhání. Pokud jde o narušení dobré pověsti žalobce, tak jednak náprava tohoto následku je dána již zprošťujícím rozsudkem vydaným v trestním řízení samotným, jednak z omluvy poskytnuté mu žalovanou. Ve věci ani narušení dobré pověsti žalobce shledáno nebylo, když z výpovědi svědkyně Š [redacted], svědka M [redacted] a svědka K [redacted] vyplynulo, že přátelé žalobce, širší okolí, ani zaměstnanci v novém zaměstnání žalobce v důsledku vedeného trestního stíhání nijak nezměnili svůj vztah k žalobci. Tuto námitku soud tedy neshledal důvodnou.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že v důsledku trestního stíhání byl s manželkou nucen upustit od jakéhokoliv plánování společné budoucnosti a byli nuceni odložit početí dalšího potomka, k tomu soud uvádí, že toto tvrzení zůstalo pouze v rovině tvrzení a nebylo prokázáno. Je pravda, že svědkyně K [redacted] jakož i její známá svědkyně Š [redacted] vypověděly v tom smyslu, že v rodině žalobce docházelo k odkladu početí dalšího dítěte z důvodu probíhajícího trestního stíhání, nicméně svědkyně Š [redacted] tuto informaci získala od svědkyně K [redacted], tedy má ji pouze zprostředkovaně (ostatně ani jinak ji mít nemůže) a výpověď svědkyně K [redacted] v tomto směru, byť by se mohla jevit jako poměrně logickou, je ovšem znedůvěryhodňována tím, že nakonec k početí dalšího dítěte ještě za doby trvání stíhání došlo. Pokud žalobce tvrdí, že nakonec k početí druhého dítěte došlo až ke konci trestního stíhání, když už bylo dle jeho právního zástupce zřejmé, že stíhání povede ke zproštění, pak jednak tuto informaci ohledně nemožnosti uznání viny a o tom, že žalobce bude zproštěn, dle svých informací zástupce žalobce sděloval svému klientovi, tj. žalobci, od počátku, tudíž není zřejmé, k jaké zásadní změně v tomto směru došlo, že najednou žalobce přehodnotil své stanovisko ohledně početí dalšího dítěte, a dále oproti tomuto tvrzení svědkyně K [redacted] vypověděla, že důvodem, pro který nakonec k početí dítěte rodina přistoupila, byl její věk (to ovšem nijak neprokazuje důvod údajného odkladu početí).

V podání ze dne 4.11.2009 žalobce uvádí, že z důvodu, že nebylo jisté, zda manželka v případě výkonu trestu žalobce nezůstane na vše sama, upustili od před zahájením trestního stíhání plánované koupě rodinného domu. K tomu soud uvádí, že z výpovědi svědkyně K [redacted] sice vyplynulo, že o pořízení nového bydlení před zahájením trestního stíhání žalobce sice bylo v rodině uvažováno, avšak nebylo potvrzeno, že by se mělo jednat zrovna o rodinný dům, když svědkyně sama uvedla, že v tu dobu rodina neměla našetřenu větší finanční částku. Z žádného z provedených důkazů nevyplývá, že by v důsledku zahájení trestního stíhání byl omezen na své mzdě, resp. že by v důsledku zahájení trestního stíhání začal pobírat nižší příjem. Zároveň svědkyně K [redacted] uvedla, že tedy v rámci zaměstnání pro farmaceutickou společnost postupem času povýšila na dobře placenou pozici, což vedlo

k tomu, že rodina si ušetřila nějaké peníze (lze podotknout, že skutečnost, že svědkyně K [redacted] pracovala ve farmaceutické společnosti s vyšším příjmem považuje žalobce za nemajetkovou újmu), a rodina si pořídila byt. Z toho vyplývá, že je nedůvěryhodné tvrzení žalobce, který jako nemajetkovou újmu trestním stíhání mu způsobenou tvrdí skutečnost, že v důsledku trestního stíhání rodina byla nucena upustit od koupě rodinného domu. Naopak z provedených důkazů vyplývá, že v daném období rodina neměla dostatek finančních prostředků na to, aby si rodinný dům pořídila a poté, co rodina v důsledku vyššího příjmu manželky žalobce, když tento vyšší příjem dosahovala v rámci zaměstnání pro farmaceutickou společnost – což žalobce považuje za nemajetkovou újmu, v rodině došlo k určitým finančním úsporám a na konci roku 2003 si rodina nové bydlení pořídila (s pomocí stavebního spoření).

Žalobce dále v podání ze dne 4.11.2009 tvrdí, že v důsledku trestního stíhání žalobce jeho manželka nenastoupila po skončení mateřské dovolené do nemocnice, kde předtím pracovala, ale začala pracovat ve farmaceutické společnosti, a to pouze proto, aby měla větší finanční příjem a byla co nejméně existenčně závislá na žalobci. Taktéž tuto argumentaci žalobce soud neakceptoval, když ji považuje za účelovou snahu citově podpořit svá tvrzení ohledně žalobcem tvrzeného „rozpadu celé jeho osobnosti“ (soud poukazuje zejména na v žalobě poněkud nesrozumitelně tvrzenou „*nemožnost rozvíjet a naplňovat svou vlastní osobnost, jakožto individuality sestávající z jednotlivých nehmotných hodnot, atributů, statků a projevů své osoby tvořící celistvost osobnost poškozeného v její fyzické, morální, duševní a duchovní hodnot.*“). Svědkyně K [redacted] vypověděla, že do farmacie nastoupila již v roce 2000 s tím, že tam bude jeden až jeden a půl roku, resp. do doby, dokud se v nemocnici neuvolní místo na plný úvazek. Toto místo se uvolnilo na jaře 2002, tedy ještě předtím, než bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a svědkyně tuto nabídku na návrat do nemocnice přesto nevyužila, přičemž žádné trestní stíhání jí v tom nemohlo bránit, neboť v tu dobu ještě nebylo zahájeno. Žalobkyně tedy nastoupila do farmacie zcela dobrovolně, již před zahájením trestního stíhání měla možnost návratu do nemocnice a tuto možnost nevyužila. Ve farmacii svědkyně tedy od počátku působila zcela dobrovolně, ve farmacii postupem času povýšila na dobře placenou pozici, v důsledku čehož si rodina mohla i dovolit koupit bytu, do kterého se přestěhovali na konci roku 2003 a soudu se tak nejeví jako důvěryhodné tvrzení, že svědkyně setrvala ve farmacii pouze z důvodu probíhajícího trestního stíhání s tím, že tak je na manželovi více finančně nezávislá pro případ, že by byl odsouzen. Sama svědkyně vypověděla, že ve farmacii je zaměstnána doposud, byť poslední dobou je na mateřské a že do teď svému zaměstnavateli nesdělila, že ihned po skončení mateřské má v úmyslu v zaměstnání skončit. Trestní stíhání přitom skončilo již před téměř dvěma a půl lety. Jestliže setrvání svědkyně ve farmacii bylo motivováno pouze trestním stíháním žalobce (jak tvrdí žalobce), a toto již před velmi dlouhou dobou skončilo, měla svědkyně svému zaměstnavateli okamžitě oznámit, že v této společnosti končí. Svědkyně to doposud neučinila, přičemž farmaceutická společnost by si na její místo, na které se svědkyně dle svých tvrzení vrátit nehodlá, mohla již dávno najít (či vzhledem k mateřské či rodičovské dovolené svědkyně do budoucna vyhledávat) nového vhodného zaměstnance.

K tvrzení žalobce (a svědkyně K [redacted]), že manželka zůstávala ve farmacii pouze z důvodů, aby byla více finančně nezávislá na žalobci pro případ, že by byl uvězněn, k tomu soud uvádí, že sama svědkyně K [redacted] vypověděla, že *do farmacie odešla již v roce 2000, tedy před zahájením trestního stíhání žalobce a odešla do farmacie kromě jiného i z důvodu, že chtěla být více nezávislá na manželovi a že je to lépe finančně ohodnocené.* Žalobkyně tedy odešla do farmacie z důvodu lepšího finančního ohodnocení a z důvodu

větší nezávislosti na manželovi již před zahájením jeho trestního stíhání, tudíž soud tvrzení žalobce, že se tak stalo až poté, co bylo trestní stíhání zahájeno, neakceptuje. Manželka žalobce odešla do farmacie před trestním stíháním žalobce a setrvala tam po celou dobu před trestním stíháním i za situace, kdy měla možnost se vrátit zpět do nemocnice.

Pokud jde o výpověď svědkyně Š. [redacted] tu považuje soud za ne zcela důvěryhodnou, když tato svědkyně vypověděla, že jí svědkyně K. [redacted] údajně poté, co začalo trestní stíhání žalobce sdělila, že změnila zaměstnání a odejde z nemocnice pracovat do farmacie spolu se svědkyní. Svědkyně K. [redacted] přitom vypověděla, že ve farmacii pracovala již od roku 2000 a pracuje tam do teď, tudíž po zahájení trestního stíhání žalobce rozhodně nemohla svědkyni Š. [redacted] sdělovat, že odejde pracovat z nemocnice do farmacie, když v tu dobu již v nemocnici téměř 2 roky nepracovala.

S tím souvisí i tvrzení (i výpověď) žalobce, že jeho manželka byla v době zahájení trestního stíhání na mateřské dovolené, ze které se již nevrátila zpět do nemocnice, ale nastoupila do farmacie. Tato výpověď žalobce je nedůvěryhodná a nemůže být pravdivá, když bylo prokázáno, že jeho manželka v době zahájení trestního stíhání na mateřské dovolené nebyla a v tu dobu již ve farmacii pracovala.

Jestliže žalobce uvádí, že je přesvědčen o tom, že kdyby se nový zaměstnavatel o trestním stíhání nedozvěděl, jeho profesní růst v této společnosti mohl nastat ne až v roce 2007, ale již dříve, pak k tomu soud uvádí, že nebylo prokázáno, že by v roce 2007 k nějakému profesnímu růstu došlo. Sám zaměstnavatel žalobce K. [redacted] jako svědek vypověděl, že k povýšení žalobce došlo až v zimě 2008/2009, resp. v srpnu 2009.

Pokud jde o nemajetkovou újmu způsobenou „šířící ohlasu“ na vedené trestní stíhání, pak žádný „ohlas“ nebyl ve věci prokázán. Sám žalobce uvádí, že o tom (stíhání) nikomu neříkal, dokonce ani novému zaměstnavateli. Pokud jde o přátele a rodinu, tak volání svědci vypověděli, že přátelé ani širší okolí svůj vztah k žalobci nijak nezměnili. Manželka se žalobcem taktéž zůstala a pořídili si nový byt a poté další dítě. V novém zaměstnání původně o trestním stíhání žalobce nikomu neřekl, poté co se zaměstnavatel o trestním stíhání v důsledku žádosti Policie o sdělení informací dozvěděl, žalobce ponechal v zaměstnání, a to na stejné manažerské pozici. Svědek K. [redacted] vypověděl, že nezpozoroval, že by zaměstnanci jakkoli změnili svůj vztah k žalobci. V tomto směru taktéž tedy žádná nemajetková újma shledána nebyla (i když se mohlo jednat o subjektivní pocit žalobce).

Soud tedy dospěl k závěru, že není třeba zvyšovat míru kompenzace nad výši shora uvedenou, když (v převážné míře) „pocitová“ tvrzení žalobce ohledně intenzity nemajetkové újmy nebyla prokázána.

Soud však na druhou stranu vzal v potaz složitost věci, když, jak již uvedeno shora, jednalo se o trestní stíhání, resp. řízení, složité, týkající se dvou obviněných, věc byla řešena na dvou stupních soustavy, ve věci byla nutnost zpracování znaleckého posudku, bylo vyslechnuta 50 svědků, bylo potřeba součinnosti se státními orgány a jinými osobami (soudy, správci konkursní podstaty, notáři, atd.), spisový materiál obsahuje cca 2 500 stran a obsahuje stovky listinných důkazů (smlouvy, platební doklady, faktury, účetní evidence, dokumentační listiny, dodací listy, atd.). Soud opětovně poukazuje na poukaz zástupce žalobce, resp. v trestním řízení jeho obhájce, který v rámci žádosti o odročení hlavního líčení poukazoval na *rozsáhlost spisu a složitost věci*. Soud považuje vzhledem ke shora uvedeným okolnostem dané trestní

řízení za velice složité. Na základě toho tedy soud dospěl k závěru, že vzhledem ke složitosti věci se výše poskytnutého zadostiučinění snižuje o 20 %.

Lze tedy shrnout, že soud ve věci zjistil průtah v trvání 19 měsíců a 2 týdny, a to v souvislosti s vypracováním prvního znaleckého posudku, který byl ve věci vypracován *de facto* zcela zbytečně a byl jako důkaz zcela nepoužitelný, přičemž toto období představuje dobu od přibrání prvního znalce (jehož posudek byl ve věci nepoužitelný) do doby přibrání znalce druhého. I když pochybení nutno shledávat na straně znalce, který nepoužitelný posudek zpracovával, v daném případě je nutno dovodit, že toto pochybení je vzhledem k objektivně stanovené odpovědnosti státu za nesprávný úřední postup přičitatelné státu, tedy žalované a je třeba jej odškodnit. Jak již uvedeno shora, soud vychází z prvotní částky 12 000,- Kč za 1 rok průtahu v řízení. Vzhledem ke zjištěnému průtahu v trvání 19 měsíců a 2 týdny, tomuto pak odpovídá výše zadostiučinění ve výši 19 500,- Kč. Jak již taktéž uvedeno shora, soud ve věci shledal důvody jak pro zvýšení této výše zadostiučinění vzhledem významu věci pro žalobce (+ 20 %), tak ovšem i pro snížení tohoto zadostiučinění, a to vzhledem ke složitosti věci (- 20%). Vzhledem k těmto závěrům soud dospěl k částce 19 500,- Kč, jakožto zadostiučinění za průtah v trestním řízení vedeném proti žalobci. Ve zbytku uplatněného nároku včetně příslušenství soud žalobu zamítnul.

Pokud jde o příslušenství přiznané částky, soud jej přiznal od 7.9.2008, což je den následující po uplynutí šestiměsíční lhůty dané zákonem žalované k případnému uspokojení uplatněného nároku. Nárok byl u žalované uplatněn dne 6.3.2008, šestiměsíční lhůta k uspokojení uplatněného nároku uplynula dne 6.9.2008, od 7.9.2008 je tak žalovaná v prodlení. Příslušenství přiznané částky tak bylo za období od 14.3.2008 do 6.9.2008 zamítnuto.

Lhůta k plnění byla stanovena dle ust. § 160 věta druhé o.s.ř.

Pokud jde o náhradu nákladů řízení, pak žalobce byl ve věci úspěšný. Pokud jde o výši poskytnutého zadostiučinění, ta závisela na úvaze soudu, tudíž z té skutečnosti, že žalobci nebylo přiznáno zadostiučinění v celé žalované výši, nelze dovozovat žalobcův neúspěch. Pro účely výpočtu výše přiznaných nákladů řízení soud vychází z částky, ve které byl žalobce úspěšný. Žalobci bylo přiznáno zadostiučinění ve výši 19 500,- Kč. Této částce odpovídá odměna advokáta dle vyhl. č. 484/2000 Sb. ve výši 10 620,- Kč. Dále se žalobci přiznává režijní paušál dle vyhl. č. 177/1996 Sb. celkem ve výši 1.800,- Kč za šest úkonů právní služby (převzetí věci, podání žaloby, účast u jednání dne 27.5.2009, účast u jednání dne 22.9.2009, písemné podání ze dne 4.11.2009 – čl. 61 a účast u jednání dne 16.11.2009).

Dále jsou do nákladů řízení započteny cestovní výdaje, a to náhrada výdajů za cestu Hradec Králové – Praha a zpět (celkem 230 km /osobním vozem VW [redacted] při průměrné spotřebě paliva diesel 5,74 l / 100 km) dne 27.5.2009 ve výši 1 280,- Kč, náhrada výdajů za cestu na trase Hradec Králové – Praha a zpět (celkem 230 km /osobním vozem VW [redacted] při průměrné spotřebě paliva diesel 5,74 l / 100 km) dne 22.9.2009 ve výši 1 280,- Kč, a náhrada výdajů za cestu na trase Hradec Králové – Praha a zpět (celkem 230 km /osobním vozem VW [redacted] při průměrné spotřebě paliva diesel 5,74 l / 100 km) dne 16.11.2009 ve výši 1 280,- Kč.

Dále je do nákladů řízení započtena příslušná DPH, a to z odměny zástupce, započitatelných režijních paušálů a z cestovného. Výše DPH činí 3.090,- Kč.

Celkem tak výše nákladů řízení přiznaných žalobci činí 19.350,- Kč.

Do nákladů řízení nebyly započteny cestovní výdaje nárokové žalobcem v jeho podání ze dne spočívající v náhradě výdajů za cestu na trase Hradec Králové – Jablonec nad Nisou a zpět dne 27.5.2009 (celkem 3 hodiny, tj. 6 x 30 minut po 100,- Kč) ve výši 600,- Kč, náhradě výdajů za cestu na trase Hradec Králové – Jablonec nad Nisou a zpět dne 22.9.2009 (celkem 3 hodiny, tj. 6 x 30 minut po 100,- Kč) ve výši 600,- Kč a náhrada výdajů za cestu na trase Hradec Králové – Jablonec nad Nisou a zpět dne 16.11.2009 (celkem 3 hodiny, tj. 6 x 30 minut po 100,- Kč) ve výši 600,- Kč. Nutnost těchto výdajů není soudu prokázána a ani ze spisu nevyplývá, k čemu by se tento výdaj měl vztahovat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení stejnopisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat svého nároku výkonem rozhodnutí u soudu nebo návrhem na provedení exekuce u soukromého exekutora.

V Praze dne 24. listopadu 2009

JUDr. Tome Frankič
soudce